

การจัดตั้งแผนกคดีผู้บริโภคในศาลอุทธรณ์และศาลอุทธรณ์ภาค

โดยที่คดีผู้บริโภคมิใช่เพียงแต่เป็นคดีแพ่งระหว่างฝ่ายผู้บริโภคกับผู้ประกอบธุรกิจซึ่งพิพาทกันเกี่ยวกับสิทธิหรือหน้าที่ตามกฎหมายอันเนื่องมาจากการบริโภคสินค้าหรือบริการเท่านั้น หากแต่ยังมีความหมายครอบคลุมถึงคดีแพ่งตามกฎหมายเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยด้วย อีกทั้งตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ ยังได้กำหนดหลักเกณฑ์ของการดำเนินกระบวนการพิจารณาหลายประการที่ผิดแผกแตกต่างไปจากวิธีพิจารณาคดีแพ่งอื่นๆ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง เพื่อเอื้ออำนวยสิทธิประโยชน์ให้ผู้บริโภคที่ถูกเอารัดเอาเปรียบจากผู้ประกอบธุรกิจให้ได้รับการแก้ไขเยียวยาด้วยความรวดเร็ว ประหยัด และมีประสิทธิภาพสูงสุด และเพื่อให้โอกาสแก่ผู้บริโภคที่จะเข้าถึงความยุติธรรมจากศาลได้โดยง่าย ดังนั้น องค์กรคณะผู้พิพากษาที่จะมาทำหน้าที่ในการพิจารณาพิพากษาคดีผู้บริโภค จึงจำเป็นต้องมีความรู้ความเชี่ยวชาญมิใช่เพียงเฉพาะกฎหมายที่เกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคเท่านั้น หากแต่จะต้องมีความรู้ความเข้าใจกฎหมายเกี่ยวกับการค้า การแข่งขัน และการผูกขาดทางการค้า รวมตลอดทั้งจะต้องมีความรู้ทางด้านกระบวนการธุรกิจการค้าและการตลาดเป็นอย่างดี เพื่อที่จะได้ใช้ความรู้ต่างๆ เหล่านี้มาประกอบการพิจารณาวินิจฉัยตัดสินชี้ขาดคดีได้อย่างถูกต้องและเป็นธรรมทั้งฝ่ายผู้บริโภคและฝ่ายผู้ประกอบธุรกิจ ประกอบกับพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔๙ วรรคสอง ได้บัญญัติให้คำพิพากษาของศาลอุทธรณ์แผนกคดีผู้บริโภคเป็นที่สุด กรณีจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องกำหนดให้มีผู้พิพากษาที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญเฉพาะทางเป็นองค์กรพิจารณาพิพากษาคดีผู้บริโภคในชั้นศาลอุทธรณ์ ดังนั้น พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔๕ จึงกำหนดให้มีการจัดตั้งแผนกคดีผู้บริโภคขึ้นในศาลอุทธรณ์และศาลอุทธรณ์ภาค เพื่อให้การพิจารณาพิพากษาคดีผู้บริโภคในชั้นศาลอุทธรณ์เกิดประสิทธิภาพสูงสุดสามารถอำนวยความยุติธรรมให้แก่คู่ความทุกฝ่ายได้อย่างถูกต้องและเที่ยงธรรมอย่างแท้จริง